

[Lilli Gyldenkilde]

så er der da tale om ganske væsentlige forhø-
jelser.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg skal sige til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg udmærket godt forstår, at man af og til har brug for at nuancere sin stillingtagen, og det synes jeg er helt i orden. Jeg synes bare, at man så også skal lægge vægt på den overordnede betragtning: at man faktisk synes, det er en god ting, der sker, selv om man gerne ville have set nogle af detaljerne anderledes.

Min kommentar var derfor også først og fremmest til hr. Kaj Poulsen, som var i tvivl om, hvorvidt han nu ville stemme for forslaget overhovedet, som det hang sammen. Det synes jeg nok er en forkert holdning og i hvert fald i modstrid med, hvad Socialdemokratiet gjorde i 1982.

Jeg synes i den forbindelse, at der kan være grund til at påpege det, som den daværende arbejdsminister, hr. Svend Auken, sagde, nemlig at dette jo var en solidarisk løsning. Det kan godt være, at man gerne hævde set, at arbejdsgiverne skulle deltage i det, men man mente dog, at det var en solidarisk løsning, og det var det afgørende. Jeg synes, det ville klæde hr. Kaj Poulsen at gå op og indrømme det i dag, for det, det drejer sig om, er jo altså, at lønmodtagerne generelt skal af med ca. 14 kr. om måneden, som de oven i købet har skattefradragetsret for, for til gengæld at kunne gavne dem, der er på 70 pct.-satsen, med 11.000 kr. om året. Det er dog en vis form for solidaritet, så vidt jeg har forstået det.

(Kort bemærkning).

Kaj Poulsen (S):

Jeg er selvfølgelig glad for de sidste bemærkninger fra hr. Estrup: at det er en vis form for solidaritet.

Vi går ind for solidaritet ved disse ordningers gennemførelse. Det var baggrunden for, at man, da man gennemførte efterlønsordningen, lavede det fordelingsprincip, som er lavet, nemlig med henholdsvis $\frac{1}{3}$ til A-kasse-medlemmerne og $\frac{2}{3}$ til arbejdsgiverne. Det mente vi var en solidarisk løsning.

Den solidaritet, der skal gives udtryk for, spilles der groft på fra Det Radikale Venstres side, efter at man har mere end fordoblet betalingen for at være medlem af en arbejdsløhedskasse, som har tilsidesat alle de forventninger, medlemmerne kunne have til den erstatning, de kunne få ved at være medlem af en arbejdsløhedskasse. Og så kommer man nu og taler om solidaritet; når en gruppe, som Det Radikale Venstre selv sagde, får et tiltrængt løft og hjælp, fordi de mennesker har haft en lavere indtægt end folk på pension, så er det én gruppe i samfundet, der skal vise solidaritet: det er lønmodtagerne, som skal pålægges en ekstraskat. Jeg er glad for, at det blev kaldt »en vis form for solidaritet«.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Jeg tror, at vi definerer ordet solidaritet meget forskelligt. For mig handler solidaritet ikke om, at alene den ene part – og den svageste part – skal betale, og jeg tror, det er en retning, man ønsker at gå videre i. Da man forhøjede kontingentbidraget fra 7,25 til 7,35, fordi nogle efterlønsmodtagere på pension skulle have en efterbetaling, var det også alene medlemmerne og ikke arbejdsgiverne, der skulle betale. Det er altså en situation, hvor man ønsker at forstærke et princip, der gør, at arbejdsgiverne relativt set skal betale mindre. Det kalder jeg ikke solidaritet.

(Kort bemærkning).

Estrup (RV):

Jeg bemærker, at fru Elisabeth Bruun Olesen finder, at 85 pct. af arbejdsstyrken nødvendigvis er den svage part. Det synes jeg er en lidt skæv måde at bruge ordene svag og stærk på, men lad nu det ligge.

Først og fremmest vil jeg gøre hr. Kaj Poulsen opmærksom på, at vi åbenbart er enige om, at dette er solidaritet, og det er vel det, der i første omgang er afgørende. Jeg tror ikke, at hr. Kaj Poulsen forstod min ironi, når jeg hæftede ordene »en vis« på. Men derefter er det vigtigt at få slået fast, om Socialdemokratiet erkender medansvaret for at have brugt det princip i 1982, som det nu bruger igen i 1986.